

saa selvfølgelig og naturlig Sag, at den maa synes uomtristelig, det vil sige fra deres Side, der se saaledes paa den, at der ikke har foreligget en virkelig grundlovhjemlet Bevilling. Imidlertid er jo det erede Flertal gaaet en noget anden Vej og har isædedet for at sølge den, som jeg synes, simple og naturlige Vej, valgt en anden, nemlig den at underkjende det hele Regnskab eller med andre Ord behandle den hele Finantsperiode paa en og samme Maade, saa at man ikke skulde gjøre Forskjel paa Tiden før den 16de April, da der forelaa en af begge Rigsdagens Afdelinger vedtagen midlertidig Finantslov, og den Tid, der følger efter den 7de November, da der igjen blev tilveiebragt en virkelig grundlovhjemlet Bevilling for Statens Indtægter og Udgifter, ligeoverfor den mellem disse Tider liggende Periode. Vil man ellers sige en Ting med nogen Bægt, skal man kun sige det, der skal siges, holde sig dertil og ikke udvifte Indtrykket ved at blande en hel Del forskjellige Ting ind i det; jo kortere og simple man siger en Ting, desto bedre Eftertryk faar det. Naar man nu i Genhold til den Indstilling, jeg har tilladt mig at gjøre, negter at lade passere, at der er afholdt Udgifter og opsørt Indtægter i Genhold til den saakaldte foreløbige Lov af 12 April 1877, har man derved paa det Bestemteste udtalt sin Underkjendelse af den Finantsforvaltning, der har fundet Sted i den nævnte Tid fra 16de April til 7de November 1877. Gaar man derimod til at indstille hele Regnskabet, saaledes som Flertallet gjør, til ikke at kunne passere, kommer man, som sagt, til at stille det hele Finantsaar under samme Synspunkt, se paa det med samme Bine, og det er det, jeg ialtsald for mit Vedkommende paa ingen Maade kan tilraade det hote Ting at gjøre, idet man derved udvifter den bestemte Grændse, som ved Bevillinger er sat baade forud og bagud. Det synes ogsaa at være noget ganske Besynderligt, om man vilde negte Decharge for et Regnskab, for hvilket der virkelig foreligger Bevillingslove, vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger, og dette gjaelder saavel for den forudgaaende lille Periode indtil 16de April som for den efterfølgende fra 8de November. Det synes dog besynderligt at sige, at ganske vist er der for disse Finantsperioder givet Bevillingslove af Rigsdagen, men desuagtet kan det Regnskab, der er aflagt i Genhold til disse Bevillingslove, ikke passere, der synes at være noget Selvomdfigende heri. Havde man f. Ex. den 8de November 1877 spurgt dem, der da vedtog den nye Bevillingslov: Naar nu engang denne Bevillingslov afføder et Statsregnskab, og dette kommer til at foreligge her i Thinget, hvad skal der saa gjøres ved det, saa vilde det dog have været ganske besynderligt, om de Folk havde svart: Ja, nu give vi en Bevilling, hvorefter der kan regjeres; men det Regnskab, som denne Bevilling engang afføder, skal ikke have Lov til at passere,

det negte vi Decharge. Naar man nu ogsaa idag under den forudgaaende Debat har hørt Udtalelser af de to erede Ordførere for Hovedindstillingerne, vil man have set, at de have bevøget sig paa et efter min Mening andet Omraade end det, som ligger for her, idet de have dreiet sig om: Hvad skal der saa ske, naar først noget Andet er sket? Det synes mig naturligt, at vi først og fremmest holde os til det Noget, som skal ske nu, saa vil der altid blive Tid til at tale om det Noget, der saa maaste skal ske, dels om, hvad det skulde være og dels om, paa hvilken Maade det skulde ske. Det Første, der efter min Mening maa ske i denne Sag, før der kan være Tale om noget Andet, er at give en klar og utvetydig Udtalelse fra Rigsdagens Side om denne Finantsforvaltning, og før det er sket, synes det mig ørkesløst for de Herrer at tale om videregaaende Skridt i denne Sag. Der har været saa megen Tale om Rigsretstiltale eller Ikke-Rigsretstiltale. Jeg ser, som sagt, ikke rettere, end at det for Tiden er et ørkesløst Spørgsmaal at drøfte, thi det maa dog vel ikke være Meningen, at en Rigsretstiltale skulde afgjøre, hvorvidt den Bevillingslov, som Regjeringen har paaberaabt sig fra 16de April til 7de November 1877, var gyldig eller ugyldig. Nei, skulde der være Tale om at reise Rigsretsanklage, maa det være for at faae afgjort, hvorvidt der kan paalægges Regjeringen Strafftyd for de Ting, som knytte sig til denne saakaldte foreløbige Lov. Derfor synes det mig, at det Spørgsmaal kunne vi ganske roligt lade ligge, indtil vi selv for vort Vedkommende have taget Beslutning om, hvorledes vor Stilling er til denne Sag. Det blev jo ogsaa aldeles tydeligt gjennem den erede Ordførers Udtalelser her idag, at jeg har gjort Ret i ikke at slutte mig til den Indstilling, som foreligger fra Flertallet, og at der i de Motiveringer, som danne Grundlaget for vore forskellige Indstillinger, er større Forskjel, end maaste Mange i Dieblittet synes at kunne se. Den erede Ordførers Motivering gif jo bestandig ud paa dette uheldige Regnskabsforhold, der var tilstede, de særlige Banskigheder, som vare blevne Statsrevisorerne beredte ved den Maade, hvorpaa Bevillingsloven og Statsregnskab 1877 kom til at staa til hinanden; det var det, han lagde megen Bægt paa. Ja, set med regnskabsmæssige Bine kan det ganske vist være berettiget at tage det med i Betragtning; men i skulle ikke derover glemme bestemt at pointere, hvad der er Hovedsagen. Her foreligger en Sag, der er saa afvigende fra, hvad der ellers i Almindelighed foreligger, som er af en saa særlig Natur, at den ikke skulde saaledes blandes sammen med forskellige andre Ting, men burde stilles bestemt frem paa sin Maade. Ligesom der bestandig baade ifjor og iaar har været Tale om at knytte til denne Sag Spørgsmaalet om en eventuel Rigsretsanklage, saaledes har man ogsaa hørt for-